

[Aksel Møller.]

økonomisk boykot imod dem. Den slags hører en tid til, som ligger så langt tilbage, at den højtærede stats- og udenrigsminister — der ser strengt på mig — og jeg var ganske små drenge, da det sidst skete. Jeg finder i alt fald ikke, at den ærede ordfører for socialdemokratiet med de pågældende bemærkninger har gjort det synderlig nemt at få en fornemmelse af en samarbejds ånd i dette ting tværs over partiskellene.

Dernæst vil jeg gerne, trods den højtærede stats- og udenrigsministers bemærkning, som jeg forstod som en skjult henstilling om at undgå arkæologiske udgravninger, bede den højtærede formand om tilladelse til et par citater i det følgende.

Jeg respekterer den tankegang, at der ikke skal foretages udgravninger i forbindelse med, hvad der tidligere er blevet sagt af politikere. Jeg forstår da udmærket vel, at man kan være nået til en anden opfattelse — jeg tror i øvrigt, at det kun er tåber, som aldrig kan skifte mening, som aldrig kan lade sig overbevise — men det forekommer mig, at der må være en smule sømmelighed med ved en sådan omvendelse. Den bør, så vidt jeg kan se, ikke finde sted lige efter et valg og på trods af, hvad der er blevet sagt under valgkampen. Det er nemlig efter min mening at vildlede vælgere om de hensigter, man har. Hvad nyt af afgørende betydning er der fremkommet, der f. eks. gør det rimeligt for retsforbundet at gå ind i en regering, hvor det antager sig principper og synspunkter — og forpligter sig til at stemme for dem — som er stik imod, hvad retsforbundets valgpropaganda gik ud på? Har egentlig ikke de vælgere, som stemte på retsforbundet ud fra de betragtninger, som den højtærede minister hr. Viggo Starcke gjorde gældende aftenen før valget, en vis ret til at føle sig bedraget? Det ærede medlem hr. Erik Eriksen nævnedede et tilfælde, og jeg er ganske enig med det ærede medlem i hans udtalelser derom. Det kan da ikke være ganske uden grund, at der fra retsforbundskredse ude i befolkningen lyder protester mod den beslutning, der er truffet.

Når jeg tænker på f. eks. grosserer Bahnsøns lange arbejde for retsforbundet, er så ikke denne udmeldelse og med den andre tilkendegivelser af samme art vidnesbyrd

om, at der må være vide kredse, som føler sig ført bag lyset af retsforbundets tidligere propaganda og nuværende stilling? Hvorfor blander jeg mig i det? Man kunne jo sige, at det er en sag mellem retsforbundet og dets vælgere. Man kunne jo påstå, at det er noget, de må afregne indbyrdes. Men se, til syvende og sidst hænger dette jo sammen med spørgsmålet om, hvorvidt denne trekantregering virkelig er et udtryk for valgdagens afgørelse, eller om den er blevet til i strid med vælgernes ønsker, om det havde været muligt for disse tre partier at opnå det samme valgresultat, hvis de før valget havde sagt, hvilke alliancer de kunne tænke sig at indgå efter valget.

Jeg sagde det i går og gentager det i dag, og der er intet i, hvad der er blevet sagt fra denne talerstol herom i løbet af dagen, der kan få mig til at tro på, at der virkelig har fundet en oprigtig vejledning sted fra det radikale venstres og fra retsforbundets side over for vælgerne op til den 14. maj. Men naturligvis, motivet må søges, og den højtærede minister hr. Viggo Starcke har jo i sin tale i dag gjort forsøg på at forklare motivet til, at retsforbundet er deltager i en regering i dag. Det må da være forståeligt, hvis hans vælgeres tvivl er blevet endnu større efter den forhandling, der her har fundet sted. Hvad har den nemlig oplyst om retsforbundets stilling, om retsforbundets nuværende situation som regeringsparti? Den har med al ønskelig tydelighed oplyst, at der ingen vished er for, at retsforbundet får gennemført fuld grundskyld, men kun sikkerhed for, at retsforbundet får lejlighed til endnu en gang i en kommission eller i et udvalg at undersøge, hvad det betyder, og hvilke muligheder der foreligger for tanken. Jeg tænker mig, at en energisk indsats fra retsforbundet uden for en regering nok kunne have ført til det samme fremragende resultat. Derimod er der blevet vished for, at der bliver indført en grundtigningsskyld. Jeg for mit vedkommende er betænkelig ved, at denne vished er tilvejebragt. Ja men det kan ikke være af den grund, at den højtærede minister hr. Viggo Starcke er gået ind i en regering, for den vished ved vi han havde, også før han besluttede sig til dette skridt. Det kan derimod betyde, at der kan opstå vanskeligheder for det samarbejde, som den højt-